

Mandogita

*Mandogita is een uitgave van het
Nederlands Verbond van Mandoline Orkesten*

Mandogita

Colofon

Redactiel

Carla Meijran, Lay out

E-mail

redactiemandogita@nvvm.nl

Penningmeester NVvMO

Mevr. L.A. Siebeling

J. van Ospad 3

3069 ZM Rotterdam

Tel. 010 420 9236

Giro IBAN: NL85 INGB 0000 4198 58

E-mail / website NVvMO

webmaster@nvvm.nl

www.nvvm.nl

Van de redactie	3
Herinneringen van:	
Annet Hermans	5
Marijke & Michiel Wiesenekker	6
Cor Gravekamp	8
Mieke van den Engel	9
Lenie Kerkhoven-Noordzij	11
Daniëlle de Rover	14
Leo van Rutte	16
Kitty Wortel	17
Keith Harris	18
Peter Wiesenekker	20
Herinneringen van leden van Estrellita:	
Maryse van Rie	22
Rica Boemaars	25
Nel Oomen	27
Toos Aarts	28
Shirley van Loon	28
Evi Luyten	30
Ria Hoogendijk	30
Ineke Roozendaal	31
Alberdina Markus	32
Roeland Stoop	36
"50 mooie jaren"	38
Marit Broers	40
Marjan van Olphen	41
Ineke Braber	42
Piet Oostvogels	s44
Estrellita stelt nieuwe dirigent voor	46
Uitnodiging Herdenkingsconcert	51

Van de redactie

Beste muziekvrienden en vriendinnen,

Deze Mandogita is geheel gewijd aan Benny Ludemann, een In Memoriam geschreven door velen die hem gekend hebben. Uit de verhalen blijkt wel hoe geliefd hij was, niet alleen als dirigent en musicus, maar zeker ook als vriend, betrokken bij al zijn Estrellitanen.

Na verhalen en herinneringen van bestuursleden van NVvMO, AR-leden, oud-redactieleden van de Mandogita, een reeks herinneringen van leden van Estrellita. Misschien worden er herinneringen dubbel genoemd, geen reden om ze weg te laten.

Na al deze herinneringen wordt de nieuwe dirigent van Estrellita aan u voorgesteld en wordt u uitgenodigd om op 16 juni 2024 het herdenkingsconcert bij te wonen.

Hartelijke groet,

Carla Meijran

Tot ons grote verdriet hebben we bericht ontvangen dat ons Adviesraadlid Benny Ludemann op 9 februari 2024 is overleden. Hij was sinds 1976 lid van de Adviesraad en vele malen jurylid, examiner en dirigent tijdens jubilea van het Verbond en samenspeeldagen. Een groot ambassadeur van de mandoline, een musicus pur sang en vriend van ons allen, is van ons heengegaan. Benny, rust in vrede.

Met bovenstaande tekst had het bestuur van ons Verbond de droeve plicht om het overlijden van Benny te melden. Op zaterdag 17 februari namen we tijdens een indrukwekkende afscheidsmatinee afscheid van onze goede vriend. Een afscheid waarin zijn leven voorbij kwam, maar ook een afscheid waarin mijn eigen herinneringen aan Benny weer boven kwamen drijven. Bijna vijftig jaar kende ik deze bevlogen musicus. Allereerst leerde ik hem kennen als uitstekend jurylid bij de concoursen, aimabel in zijn altijd positief kritische opmerkingen voor de deelnemende orkesten. In een prachtig, krullend handschrift voorzag hij alle orkesten van complimenten en tips. Prachtige herinneringen heb ik ook aan de jeugddagen die er werden georganiseerd in Kasteel Baarn en andere plekken in het land. Hij wist - ondanks het feit dat hij toch veel ouder was dan alle kinderen die deelnamen - hen steeds te boeien. Vele vergaderingen hadden we met de Adviesraad samen met hem en commissievergaderingen over examenreglementen, leerplannen en zo meer, vaak ook zeer gastvrij ontvangen bij Benny thuis in Rijen. Het feit dat hij de initiator was van de mandolinepractica in Seppe en Biezenmortel is ook heel bijzonder. Voor die tijd een unieke ontwikkeling in de mandolinewereld. Ik herinner me nog het eerste practicum waar we kennismaakten met een nieuw soort, dikke kunststof plectrum die moest weken in een schaalje water alvorens deze klaar was voor gebruik. Wat een prachtige toonvorming leverde dat op! En dan natuurlijk nog het feit dat Benny erin geslaagd is om de mandoline als hoofdvak te kunnen doceren op de conservatoria van Amsterdam en Tilburg. De professionalisering van de mandolinewereld werd daardoor ook in Nederland een feit. Vele orkesten kennen Benny ook omdat hij overal in het land, maar ook in België en Duitsland, concerten en festivals bezocht. Hij was een graag geziene gast!

Ontelbare herinneringen aan een Benny Ludemann die wij zeer verdrietig, maar ook dankbaar herdenken door zijn passie voor de mandoline en de gitaar binnen mandolinewereld en het Verbond en de grote betekenis daarvan voor ons allen.

Nachruf Benny Ludemann (27.1.1942 – 9.2.2024)

Gepubliceerd in het maandblad van het Duitse Verbond BDZ NRW „der flotten Zupfer“ NR. 468, maart 2024

Benny mit Estrellita 2022 (Foto van de website van Estrellita)

Vergangenen Februar ist Benny Ludemann von uns gegangen. Benny war ein Musiker „pur sang“ – ein vollblut Musiker - Meister auf der Gitarre, Mandoline und Flöte mit einem unglaublich vielseitigen Lebenslauf. Er genoss hohes Ansehen als Musiker im Bereich Theater, Radio, Fernsehen. Sein Spiel ist auf zahlreiche Tonträger zu hören.

Benny prägte mit seiner inspirierenden Art die niederländische Mandolinszene und hat sich enorm für das Instrument engagiert. Es war seine Mission, die Mandoline in den Niederlanden weiter nach vorne zu bringen. Dank seines Einsatzes und seine Überzeugung wurde sie zu einem vollwertigen Hauptfachinstrument am Konservatorium in Amsterdam.

Zudem war Benny festes Mitglied in der Musikleitung des niederländischen Zupferverband NVvMO und Initiator des NMPs (Nederlands Mandoline Practicum). Er leitete zahlreichen Seminars zur Verbesserung des Spielniveaus und war ein gefragter Juror und Examinator im In- und Ausland. Im Jahr 2000 wurde er für seine Verdiensten zum Ritter des Ordens von Oranien-Nassau geschlagen, eine sehr große Ehre!

Zudem war Benny ein leidenschaftlicher Dirigent, der die Orchesterspieler von der ersten Note an zu fesseln wusste. Das Mandolinenorchester Estrellita aus Molenschot war seine musikalische Familie und wird ihm sehr vermissen. Benny Ludemann hätte dieses Jahr sein 60stes Jubiläum als Dirigent gefeiert.

Auch wir werden ihm sehr vermissen und wünschen die Familie viel Trost und Kraft!

Marijke und Michiel Wiesenekker
Februar 2024

Als voorzitter van het Nederlands Verbond van Mandoline Orkesten, leerde ik Benny Ludemann kennen. Helaas was voor mij de gehele mandolinewereld onbekend. Maar al snel leerde ik hoe belangrijk Benny was in deze wereld. Zelf heb ik hem persoonlijk beter leren kennen bij het afnemen van de examens van het Verbond in Hardinxveld-Giessendam, waar ik gecommiteerde van de examencommissie mocht zijn en Benny de praktijk examiner. Het was een prachtig schouwspel wanneer hij de examens bij de kinderen afnam. Altijd rustig en met veel humor, waarmee hij de kinderen geruststelde. Met als gevolg dat de resultaten er ook mochten zijn. Het was altijd een lange dag maar kende wel een onderbreking voor de lunch. Zoals we weten was Benny een echte Bourgondiër. Hield van lekker eten en liet over algemeen niets staan. In Hardinxveld was eerst Mien de Rover onze gastvrouw. Mien wist ons altijd te verwennen met haar overheerlijke gehaktballen. U raadt het al: Benny was daar niet vies van.

Ook op de Adviesraad vergaderingen in Hardinxveld, ontbraken de ballen gehakt niet. Hier kon hij zo heerlijk van genieten. Hij vertelde mij ook zijn verhaal van de eerste haring ieder jaar. Hij had daar een speciaal adresje voor. Nog voordat de eerste haring in de winkels lag, ging Benny de avond er voor naar het speciale adres om de eerste haringen te proeven. Later trof ik Benny altijd aan bij de vele concerten in het land die hij bezocht. Bij iedere opening van het concert werd zijn aanwezigheid genoemd en gewaardeerd.

Ik mocht bij de afscheid dienst van Benny aanwezig zijn. Eigenlijk heb ik hem toen nog beter leren kennen. En welke voetstappen hij nalaat. Ik ben dankbaar dat ik Benny Ludemann heb mogen leren kennen.

Cor Gravekamp

Een stukje schrijven over Benny Ludemann. Dat was de vraag die ik kreeg. Mijn eerste persoonlijke ontmoeting met Benny was toen ik examen ging doen voor Mandoline A- elementair en A. Wat was ik zenuwachtig. Want natuurlijk had ik van Benny gehoord. En hij was een belangrijke dirigent en musicus. Dus met veel zenuwen stapte ik het kamertje binnen waar het prak-

tijk examen werd afgenomen. En wat was hij aardig en stelde hij me op mijn gemak.

Later ontmoette ik Benny weer toen ik meedeed met het seminar in Seppe en Biezenmortel. Wat een humorvolle man was hij. Maar ook streng want je moest wel opletten. En de privéles vergeet ik ook niet meer, het ging vooral om de afslag en het ontspannen neer laten vallen van je rechter hand over de snaren. Nou dat was voor mij heel lastig. En wat een geduld had hij.

Het instuderen van de stukken tijdens de orkestrepetities waren goed te doen. Maar dan kwam het eindconcertje en dan ging dat 2x zo snel. Maar hij nam je mee met zijn enthousiasme en uitstraling.

Nog later toen ik bestuurslid werd van het Nederlands Verbond kreeg ik iets meer met Benny te maken en met zijn humor kon hij zomaar het ijs breken. Of iets relativeren.

En wat vond ik het leuk om hem tijdens een orkestrepetitie de Erepenning van het Verbond uit te mogen reiken voor 45 jaar AdviesRaad voorzitter.

Op zijn best was hij met de kinderen tijdens het afnemen van de examens: wat een kindervriend. En wat wist hij met zijn rust de kinderen op hun gemak te stellen. Ik heb daar van genoten.

Wanneer er een uitvoering was van een concert door het orkest waar ik aan verbonden was en waar Marco, zijn zoon voorstond, was Benny er altijd. En stiekem keek ik dan wel eens naar hem als wij speelden en als Benny zijn ogen dicht had dan vond hij het mooi. En hij had best vaak zijn ogen dicht.

In het begin dacht ik dat hij in slaap was gevallen. Maar ik heb het hem gevraagd: en dan zei hij “Lieve kind, ik geniet met mijn ogen dicht”.

Ik vond Benny een lieve, humorvolle, kundige dirigent en musicus en vooral een fijn mens.

Op zijn uitvaart speelde zijn oogappel (Estrellita) met Marco als dirigent. Heel ontroerend.

Wat zullen ze hem bij Estrellita missen. In Marco krijgen ze een fantastische dirigent maar Benny zal altijd verbonden blijven aan **zijn** orkest.

En wat een gemis voor zijn vrouw en kinderen. Maar in hun harten zal Benny voortleven met alle mooie herinneringen die er zijn. Net zoals in het mijne.

Mieke van den Engel

Persoonlijke herinneringen aan de onvergetelijke Benny Ludemann.

Dirigent.

Op zaterdag 31 maart 1973 maakte ik als 17 jarige tiener voor het eerst een Festival van het NVvMO mee. Hoewel er daarna nog tientallen festivals en concoursen volgden, zal ik die eerste keer nooit vergeten. In het Cartesiuslyceum te Amsterdam traden o.a. Il Mandolino, AMTG, OBK en Estrellita op.

Het optreden van Estrellita onder leiding van Benny Ludemann vond ik adembenemend. Vooral toen Marie Cecile Moerdijk het toneel betrad. In een soort zijwaartse galop huppelde zij naar Benny, draaide hem haar rug toe en vroeg, voor iedereen duidelijk hoorbaar : "Ben, wil je even mijn rits dichtdoen? Ik krijg het niet voor elkaar". Benny voldeed zonder blikken of blozen aan haar verzoek en daarna zong zij de sterren van de hemel, perfect begeleid door Estrellita.

Vanaf dat moment bewonderde ik Benny enorm. Ontroerend vond ik 33 later zijn initiatief om een Herdenkingsconcert voor mijn vader Cor Noordzij te organiseren, 5 jaar na diens overlijden.

Examinator

Om te kunnen voldoen aan de eisen voor het Dirigentendiploma, moest ik ook een B-examen afleggen op gitaar. Dat was wel even "een dingetje". Ik had mezelf wat akkoorden aangeleerd en een blauwe maandag les gehad van een conservatorium student, maar was me er terdege van bewust dat mijn techniek geen schoonheidsprijzen zou winnen. Nadat ik de vereiste gitaarwerken ten gehore had gebracht, zei Benny, diplomatiek als altijd, "Als ik mijn ogen dicht doe, vind ik het werkelijk prachtig." Maar hij matste me nooit, ik moest echt hard werken voor alle diploma's. Voor het diploma solo- mandoline liet hij me prima vista Agon van Strawinsky spelen. Heel eng, maar Benny stelde je altijd op je gemak.

Jeugddag Kasteel Groeneveld, Baarn. 4 maart 1989

Lid Adviesraad

Vanaf 1976 maakte Benny deel uit van de Adviesraad. Toen Annemie in 1987 en ik in 1988 toetraden tot de Adviesraad, hebben we met elkaar de Jeugddagen vorm gegeven. Regelmatig kwamen we met z'n drietjes in het gezellige huis van Henriëtte en Benny bij elkaar om alles heel goed te bespreken. Het was een hele klus, maar de Jeugddagen werden een groot succes. Vooral die op kasteel Groeneveld in Baarn, waar we (dankzij een groot subsidiebedrag) het hele kasteel tot onze beschikking hadden. Benny sloot altijd de dag af met het dirigeren van een paar ingestudeerde stukken en maakte daarmee zowel de ouders als de kinderen heel trots!

Het was ook altijd een genoegen om met Benny in de jury van een Concours/Festival te zitten. De rapportcijfers weken nooit veel van elkaar af en we waren het zelden oneens over opvatting, tempo etc.

Ik herinner me, het is tientallen jaren geleden, een optreden van een orkest dat het met de zuiverheid en ritmiek niet zo nauw nam. De diri-

gent joeg onverstoorbaar, zonder aandacht voor de valse snaren, alle stukken er achter elkaar doorheen. "Plaatsvervangend" stroomde bij Benny het zweet van zijn voorhoofd.

Foto Jury Concours/Festival te Bodegraven. 25 mei 2002
(Benny, Ine, Lenie, Alberdina)

Vriend

Nadat in 1991 mijn vader overleed, nam ik de organisatie van de examendagen en het afnemen van de theorie-examens van hem over. Zowel in Hardinxveld -Giessendam als in Oostvoorne waren dat altijd fijne dagen. Tijdens de lunch spraken Benny en ik over uiteenlopende onderwerpen, maar toch vooral over muziek. Het was altijd fijn om met Benny van gedachten te wisselen over componisten, de toekomst van de orkesten, het NVvMO. Wij waren het heus niet altijd over alles eens, maar dat stond onze vriendschap en collegialiteit niet in de weg.

De laatste keer dat ik samen met hem mocht examineren, was in november j.l.

Bij het archiveren van de puntenlijsten las ik voor het laatst Benny's tact-

volle aanwijzingen (hij noemde het “verbeterpuntjes”) en de positieve, stimulerende woorden, die hij altijd voor elke kandidaat had:

“Het ging steeds beter.”

“De componist zou het vast ook heel mooi gevonden hebben.”

“Ga zo door! Veel succes voor de toekomst!”

Lieve, onvermoeibare, enthousiaste Benny: een toekomst zonder jou, dat is een zware opgave voor Henriëtte, Marco, Marit en Estrellita. Maar ook voor ons.

Dank voor wie je was en die je in ons hart altijd zult blijven: inspirerend en onvergetelijk.

Lenie Kerkhoven-Noordzij

Benny Ludemann als examiner van het NVvMO.

In mijn jeugd deed ik vaak mee aan de mandoline- en gitaarexamens van het NVvMO.

Vanaf ongeveer mijn 10^e jaar werd het praktijkgedeelte afgenomen door Benny.

Het was natuurlijk altijd heel spannend om examen te doen maar met bibberende vingers wist ik er toch meestal wel een aannemelijke versie van mijn ingestudeerde stukjes uit te persen. De houding van Benny tijdens het examen hielp daar zeer zeker bij.

Als je gespannen de kamer inliep zei hij steevast: “Hee Daniëlleke, kom er gezellig bij! Wat ga je voor leuks voor me spelen?” Als je geluk had dan gaf hij misschien nog een klein mini concertje om te horen of je instrument goed gestemd was.

Vele jaren later begeleidde ik mijn leerlingen bij het doen van de exa-

mens. En steeds was daar weer die 'vriendelijke man' die de gitaristen en mandolinisten ontving. Door de jaren heen zijn dat er duizenden geweest.

Afgelopen november was de laatste examen dag met Benny in Hardinxveld- Giessendam. Zonder dat wij dat wisten heeft hij zijn laatste diploma's getekend (met die prachtige handtekening!) en de jonge leerlingen goede adviezen meegegeven.

Wat zullen wij hem ook bij de examens enorm gaan missen.....

Daniëlle de Rover

Hier nog wat opmerkingen van leerlingen die examen bij hem deden:

Suus: Hij deed heel aardig tegen mij. Hij was niet streng. Door hem kreeg ik wel het idee dat ik ging slagen.

Jinte: Ik vond examens doen bij Benny Ludemann altijd heel leuk. Hij maakte grapjes wat ervoor zorgde dat ik minder zenuwachtig was. Verder was hij gewoon een hele aardige, lieve man.

Bert: Ik heb nu inmiddels al 4 gitaarexamens gedaan en al die keren was Benny Ludemann aanwezig. Hij nam het praktijkgedeelte van het examen af. Ik kende hem niet echt maar elk van die keren kwam hij over als een sympathieke man. Hij kon goed met je praten, ook al kenden we elkaar nauwelijks en gaf altijd positieve feedback. Hij kwam vrolijk voor de dag en ik voelde me comfortabel bij hem. In mijn ogen was Benny de 'legend' van de examens. Toen ik hoorde dat hij gevallen was, stuurde ik hem daarom ook meteen een kaartje. En wat rot om dan te horen dat hij overleden was. Benny, ik hoop dat u een fijn leven hebt gehad. U heeft mij in ieder geval wel fijne momenten bezorgd.

In 1989 dirigent werd ik dirigent van het Twents Mandoline en gitaar Orkest. Al gauw merkte ik dat de lesmogelijkheden voor mandoline in Twente minimaal waren en ik besloot daar wat aan te gaan doen. Toeval of niet, maar enige tijd daarna las ik dat aan het Sweelinck conservatorium in Amsterdam een mandolinecursus werd aangeboden die door Benny gegeven werd. Toen ik naar de cursus informeerde had ik voor het eerst contact met Benny. Gelijk tekenend hoe Benny als mens was, was het feit dat, omdat onze jongste zoon toen net geboren was, Benny een baby pyjamaatje opstuurde!

Vervolgens ben ik de cursus gaan volgen en wijdde Benny mij in, in de wereld van het mandolinespel. Dit deed hij met een enorme gedrevenheid zoals hij in heel Nederland gedreven bezig was het mandolinespel op een hoger plan te brengen. Daarvoor was hij inmiddels ook, samen met Rica, Nel en Joze het NMP gestart waarmee hij, behalve o.a. studiedagen door het land, ook de cursus in Seppe, later Biezenmortel, was gestart. Het was voor mij een hele eer toen Benny mij vroeg aan deze cursus mee te werken. Hiermee bood hij mij de kans met hem en ook Keith samen te werken. Daar (en ook later als lid van het NMK) heb ik Benny's vakmanschap als dirigent leren kennen. Altijd streefde hij ernaar om met het dirigeren de grote muzikale lijnen aan te geven. En als geen ander was hij in staat verstilte momenten in de muziek op te roepen. Benny was een musicus pur sang, zowel als instrumentalist én als dirigent!

Alles wat ik geleerd heb op het gebied van de mandoline en mandoline orkesten heb ik aan Benny te danken en daar ben ik hem enorm dankbaar voor!

Leo van Rutte

Hadden wij maar meer contact kunnen hebben met Benny. Het is jammer dat de afstand tussen Amsterdam en Molenschot zo groot is. Maar, de keren dat we wel contact hadden denken we met heel veel plezier aan terug.

Natuurlijk hebben wij in het verleden meegedaan met door het Verbond georganiseerde festivals waarbij Benny jurylid was. We kregen altijd lovende kritieken van hem. En de opmerkingen die hij maakte werden door alle leden begrepen.

In de loop der jaren hebben veel leden van AMTG met veel plezier meegedaan met de workshops, play-ins en gelegenheidsorkesten waar Benny de leiding had.

Wat heel leuk is, was dat Benny vaak naar ons jaarconcert op zondagmiddag in Amsterdam kwam. Dat hebben we altijd enorm gewaardeerd zeker omdat we wisten dat hij op zondagmorgen altijd een repetitie had met zijn orkest Estrellita. En om dan 's middags vanuit Molenschot naar Amsterdam te rijden voor ons concert, dat werd enorm gewaardeerd.

De schok binnen het orkest was dan ook heel groot toen we hoorden dat hij thuis een ongeluk had gehad en zeker toen later bekend werd dat hij overleden was, waren alle AMTG-ers zeer bedroefd. Diverse leden hebben dan ook zijn afscheidsdienst in Molenschot meegemaakt en bijna alle AMTG-ers die niet mee waren gegaan hebben deze dienst via de livestream gevolgd.

We zullen altijd met respect aan hem terug denken.

Namens het Amsterdams Mandoline Orkest AMTG.

Kitty Wortel.

Strictly speaking, I met Benny 40 odd years ago when Fred Witt visited him at his home to talk about planning a seminar of some sort - and I was in the car. But the association deepened shortly after, when Nel, Rica, Jose, Marco, Jasper...took part in idyllic annual courses I directed in Brugge

(organised by Sadi van Moerbeke -

the musical circle joins in many magical ways) - and Benny dropped by. That was the beginning of my friendship with Estrellita and also of the NMP and for me, magical times each year for the following three decades, when Benny and I shared the musical directorship of seminars which soon became indispensable for musicians from all over the Netherlands and other parts of the world too.

Benny was the magical centre of magical experiences - lots of music - all over Europe - but also lots of other things that make European life so rich - the Rijksmuseum, Antwerp zoo, hamburgers in "New York" (the fast-food restaurant in Rotterdam, not the Big Apple) - lots of ferry rides, even a plane ride seeing the Netherlands from a different angle, so to speak.

Benny was a magical centre in lots of ways, a source of energy which radiates and enriches. He was also a catalyst - his very presence just made magical things happen.

Of course he was a consummate musician, and a wonderfully gentle teacher, especially with children. But music was only his particular medium, and I'm sure his influence would have been as strong if he had been a football coach or an actor.

Of course we are lucky that he chose music

Strikt genomen ontmoette ik Benny 40 jaar geleden toen Fred Witt hem thuis bezocht om te praten over het plannen van een soort seminar - en ik zat in de auto. Maar de band verdiepte zich kort daarna, toen Nel, Rica, Jose, Marco, Jasper... deelnamen aan idyllische jaarlijkse cursussen die ik leidde in Brugge (georganiseerd door Sadi van Moerbeke - de muzikale cirkel sluit zich op vele magische manieren aan) - en Benny kwam langs. Dat was het begin van mijn vriendschap met Estrellita en ook van het NMP en voor mij elk jaar magische tijden gedurende de volgende drie decennia, toen Benny en ik de muzikale leiding deelden van seminars die al snel onmisbaar werden voor musici uit heel Nederland en ook andere delen van de wereld.

Benny was het magische centrum van magische ervaringen - veel muziek - in heel Europa - maar ook veel andere dingen die het Europese leven zo rijk maken - het Rijksmuseum, de dierentuin van Antwerpen, hamburgers in "New York" (het fastfoodrestaurant in Rotterdam, niet de Big Apple) - veel boottochten, zelfs een vliegreis om Nederland bij wijze van spreken vanuit een andere hoek te zien.

Benny was in veel opzichten een magisch centrum, een bron van energie die straalt en verrijkt. Hij was ook een katalysator - alleen al door zijn aanwezigheid gebeurden er magische dingen.

Natuurlijk was hij een uitmuntend muzikant en een wonderbaarlijk zachtaardige leraar, vooral met kinderen. Maar muziek was slechts zijn specifieke medium en ik weet zeker dat zijn invloed net zo sterk zou zijn geweest als hij voetbaltrainer of acteur was geweest.

Natuurlijk hebben we geluk dat hij voor muziek koos.

Keith Harris-Sydney/
Marburg

Herinneringen aan Benny

Het is nu dertig jaar geleden dat we Benny voor het eerst zagen. Dat was in Kasteel Groeneveld bij Baarn waar een jeugddag gehouden werd door het Verbond. Het was de eerste keer dat onze jongens, Marijke en Michiel, zo'n dag meemaakten. We hoorden het eindconcert en waren onder de indruk van de aanstekelijke muziek. Benny dirigeerde. Een vriendje van de jongens die mee was en in het publiek zat, begon spontaan mee te fluiten, zo sterk sprak de muziek hem aan. Die dag werden onze jongens bevestigd in hun wens professioneel in de muziek te willen gaan, Marijke mandoline en Michiel gitaar. Alle dertig jaar lang hebben ze Benny aan

hun zijde gevoeld, tegelijk kritisch en stimulerend. Er ontstond een verbondenheid die langer dan een leven meegaat.

Na die eerste middag in Groeneveld hebben we Benny nog vaak mogen meemaken. We zagen elkaar in Seppe en Biezenmortel, op concerten van de verschillende bondsorkesten maar ook in Duitsland in Europees mandoline-verband. Een prettige man om mee samen te werken zoals bij sommige stukjes die ik als redacteur voor de Mandogita schreef: we namen ze samen kritisch door en stelden bij waar nodig. Rica Boemaars was zijn vaste begeleidster waar het om Estrellitta en het verbondswerk ging. Ook met haar ontstond een hecht gevoel van vriendschap dat de jaren weet te trotseren.

Het was natuurlijk niet altijd koek en ei: Benny had een sterke mening en ik ook, dus dat kon wel eens botsen. We namen dan een poosje afstand van elkaar, maar maakten het na korte tijd toch weer goed. Soms met een heerlijke lunch zoals die keer in Amsterdam met een rijk gevulde dis met boodjes ossenworst, haring en andere lekkernij. En een opnieuw gevonden waardering voor elkaar.

Met Benny is een heel bijzonder mens weggefallen. Voor de mandoline, maar ook voor de cabaretmuziek: Toon Hermans, Robert Long, Paul de Leeuw. En natuurlijk niet te vergeten de kindermuziek: lange tijd heeft hij samengewerkt met Geke's Tiental waar hij mandoline, gitaar, dwarsfluit speelde en bovendien ook nog de percussie deed. En nog steeds horen we over de radio Cornelis Vreeswijk met zijn "*Veronica, Veronica, waar is je blauwe hoed?*" en dan is tegelijk ook Benny weer daar met zijn dwarsfluit en wondermooie gitaarspel. Hij is niet weg, hij blijft bij ons.

Ik wens zijn lieve Henriëtte, dochter Marit, zoon Marco, het orkest Estrellitta en de vele vrienden en bekenden van Benny alle liefde en sterkte toe voor de komende tijd.

Peter Wiesenekker

Herinneringen aan Benny namens de leden van

Benny zat in de Molenwiek altijd op zijn voor ons bekende plek aan de lange tafel. Daar had hij het beste zicht op de leden, die op zondagochtend achtereenvolgens binnen kwamen. Hij wist precies wie wel en niet aanwezig waren geweest en vond het fijn om dat in tabelletjes weer te geven, daar percentages aan te verbinden en deze zo af en toe met ons in het bestuur te delen. Hij hield van lijstjes, ledenlijst, Estrellita-agenda...en ook weer lijstjes van deze lijstjes maken.

Tegen 10.00 uur besteed hij de bok, keek ons met een grote glimlach aan en we begonnen, althans als iedereen zover was en hun gesprekken onderbroken konden worden. Wij wilden graag muziek maken, maar binnen het orkest is de sociale cohesie minstens zo belangrijk. Daarom werden wij dan ook meer dan eens vermanend toegesproken om volledige aandacht te geven. Maar Benny genoot ook van die grote diversiteit aan muzikale mensen, die vaak in waren voor een grolletje, super goed feestjes konden vieren, geweldige orkestreizen met elkaar konden beleven, die een boekje hebben met alle Estralliedjes, die in de loop der jaren zijn gemaakt, die duf aan het ontbijt zaten omdat we in Slovenië teveel cocktails hadden gedronken, maar vooral, die gewoon betrokken zijn op elkaar, zorgen voor elkaar. Hij bekeek dit vanuit de zijlijn en liet ons gaan. Natuurlijk had hij wel eens zijn bedenkingen als de wijn uit de koelbox werd gehaald, nog voordat de bus de Schoolstraat uit was, maar hij wist dat wij op de cruciale momenten aan zijn stok hingen, muzikaal met zijn ritenuto 's mee bewogen en het uiterste uit onszelf haalden. Dus geen bestraffende woorden in de bus als Benny de microfoon pakte en de legendarische woorden sprak : “hier spreekt uw dirigent” Want dat was hij, onze dirigent, een veelzijdige, muzikale, gedreven dirigent, tegen wie we met lood in de schoenen gingen melden dat we niet bij een repetitie aanwezig konden zijn en een dirigent waar we allemaal van hielden. Een bijzondere dirigent die ons vele mooie, unieke herinneringen heeft gegeven, herinneringen die een doorsnee amateur muzikant niet meemaakt in zijn leven. Hij opende deze deuren voor ons en wij genoten met volle teugen. Dat kwam omdat onze dirigent Benny Ludemann was. Benny hoorde bij ons, in ons leven, was er altijd, iedere maandag bij Rica op zolder om les te geven, iedere kraamvisite, iedere bestuursvergadering, iedere zeer bijzondere gelegenheid voor één van onze leden, maar vooral iedere zondag. Wat zullen wij onze dirigent ontzettend gaan missen.

Lieve Benny, bedankt voor jouw muzikaliteit, gedrevenheid, betrokkenheid, gemopper, lieve woorden, bijzondere momenten in ons leven, boze

blik als we een b speelden in plaats van een bes, geduld met ons, mooie sierlijke bewegingen waarmee jij de maat sloeg, jouw ontroering als je vond dat we heel mooi gespeeld hadden, jouw streven om Stille nacht zo stil mogelijk te laten eindigen.....heel stil.

Het doet ons vreselijk verdriet dat het nu stil zal blijven.

Rust zacht bijzondere dirigent

Maryse van Rie

12 december 2023, Antwerpen

AFSCHIED VAN ONZE BENNY

Helaas is op vrijdag 9 februari onze dirigent, vriend bestuurslid Benny overleden.

Benny was bijna 60 jaar onze bevrogen dirigent. Bevrogen kunnen we met recht zeggen. Hij was bezeten van alles wat met de mandoline te maken had.

Hij heeft zich dan ook niet alleen voor Estrellita ingezet, maar ook landelijk heeft hij als lid van het Nederlands Verbond van Mandolineorkesten en als lid van de adviesraad en als landsdirigent veel bijgedragen aan de ontwikkeling en de erkenning van het instrument.

Als klein kind bespeelde hij de mandoline van zijn moeder al. Hij ontwikkelde zijn grote muzikaliteit en verwierf veel kennis. Na de middelbare school ging hij naar het conservatorium.

Maar helaas mandoline studeren ging daar niet. Dan wilde hij wel voor de gitaar kiezen. Maar ook dat was niet mogelijk. Ook gitaar was nog geen erkend instrument op het conservatorium.

Benny was per toeval bij een harmonie terecht gekomen en van daaruit koos hij dan maar voor de dwarsfluit. Maar tijdens deze studie werd de gitaar geïntroduceerd door Dick Visser. En Benny wilde meteen overstappen.

Hij heeft zijn gitaar studie volbracht en later zijn dwarsfluit studie nog afge maakt. Hij werd benoemd als gitaardocent in Breda aan de muziekschool waar hij later ook mandoline onderricht gaf.

Benny heeft ondanks al zijn bijkomende drukte 40 dienst jaren op de muziekschool vol gemaakt.

In Molenschot was een banjoclubje dat een leraar zocht. Via omwegen kwamen ze bij Benny terecht . Hij was toen 22 jaar. De banjo's werden mandolines en zo werd Estrellita geboren als mandolineorkest..

Met veel inzet en enthousiasme heeft hij Estrellita gebracht naar wat het nu is. 60 jaar legde hij daar ziel en zaligheid in.

Toch was dat nog niet alles. Hij wilde ook landelijk de mandoline op de kaart

zetten. Met behulp van een aantal mensen werd het Nederlands Mandoline Practicum (NMP) opgericht. Dit heeft met veel succes 27 jaar stand gehouden.

Benny vocht verder en heeft zijn doel bereikt. De mandoline werd op het conservatorium toegelaten en Benny werd de docent in Amsterdam op het conservatorium. Dit was zijn grote trots. 6 mensen heeft hij daar op mogen leiden tot erkende mandolinedocenten. Jammer genoeg is door de bezuinigingen hier ook weer 'n eind aangekomen.

Maar als we zo in vogelvlucht door zijn leven lopen kunnen we met trots zeggen dat hij de grondlegger is geweest die de mandoline een waardig Instrument gemaakt heeft.

Lieve Benny wij van Estrellita zijn trots op jou en dankbaar dat jij onze dirigent was.

Maar niet alleen was jij onze dirigent je was vriend van groot en klein en ons orkest.

We hebben ontzettend veel van je geleerd en daar zijn we je zeer dankbaar voor.

Rica Boemaars

Rica, Benny en
Klaus Knorr

25 jaar lang, t/m 2012, was Benny artistiek directeur van het Nederlands Mandoline Practicum.

Eerst in Seppe, daarna in Biezenmortel. Samen met Keith Harris en Leo van Rutte was hij dirigent en docent. Als hoogtepunt waren er enkele keren 70 deelnemers uit verschillende orkesten uit het hele land, soms zelfs van buiten Europa.

Vanwege zijn nationale en internationale contacten waren er ook ieder jaar verschillende gastdocenten uit Duitsland en België aanwezig.

Zijn doel was:

- De mogelijkheden van het samenspel in het algemeen en van tokkelinstrumenten in het bijzonder te bestuderen en toe te passen.
- Het belang van elk spelend lid van een groep te belichten waarbij beklemtoond wordt dat het resultaat en de persoonlijke voldoening afhangen van de persoonlijke inzet.

- Bewust maken van de voordelen van zelfdiscipline, en teamwork.
- Aandacht voor toonvorming, precieze ritmiek en dynamiek.
- Kontakten leggen op muzikaal terrein tussen deelnemers, orkesten en organisatie.

Het resultaat is hoorbaar in vele orkesten.

Benny heeft heel veel betekend voor de Nederlandse mandoline wereld.
Hij zal enorm gemist worden.

Zeker ook door mij persoonlijk. Ik heb in de 60 jaar dat ik hem gekend heb heel veel van hem geleerd. Ik speelde gitaar bij Estrellita toen Benny zijn intrede deed. Hij zag in in mij wel een mandola speelster, wat ik nog steeds met veel plezier doe. Door hem heb ik veel nieuwe contacten gekregen, zowel in binnen- als in buitenland. Daardoor heb ik aan verschillende nationale en internationale seminars meegedaan, wat mij als mandola speelster steeds een beetje verder gebracht heeft.

Dankjewel lieve Benny, voor alles wat je in die 60 jaar voor mij betekend hebt.

Nel Oomen

Toen ik bijna 58 jaar geleden geboren ben, als dochter van mede-oprichter van Estrellita, heeft Benny aan mijn wieg gestaan. Wellicht dat ie toen al bedacht: “die kleine meid van Toon van Loon ga ik leren om mandoline te spelen. En dat is zowaar wel best gelukt. Mijn hele leven lang heb ik Benny dus gekend en zal hem voor altijd in gedachten houden als een ontzettend muzikale, soms eigenwijze, vooral zeer geduldige en veelzijdige dirigent. Voor altijd in mijn gedachten.

Shirley van Loon xxx

Lieve Benny

Kort na de oprichting van de “banjoclub” in Molenschot begin jaren zestig werd ik lid van dit orkest. Ons programma was inherent aan die tijd en bestond voornamelijk uit populaire radiosongs, die we met het nodige succes ten gehore brachten. Dit ging zo door tot Benny op het toneel verscheen en verwoede pogingen deed om het orkest naar een hoger en meer klassiek niveau te leiden. De instrumenten werden aangepast, muzieklessen gegeven, de naam veranderd in Estrellita, enz. enz. intussen begon Benny zijn muzikale carrière in heel Nederland vaste vorm aan te nemen

maar..... voor zijn Estrellita maakte hij tijd!

Op mijn eigen bruiloft in september 1969 kregen we een serenade van Estrellita met Benny als dirigent

Lieve Benny, je was voor ons orkest een “Padre familias”

We missen je.....rust zacht bijzondere dirigent

Toos Aarts

Zodra ik op maandag de zolder op kwam, kwamen de woorden 'Daar is ons mandolinemeisje' mij tegemoet, met een glimlach op zijn gezicht. Op diezelfde zolder heb ik bijna 10,5 jaar mandolineles gevolgd van Benny, iedere week weer. Eerst werd er besproken hoe het met mijn studie ging en daarna werd er gevraagd of ik nog een 'wensje' had, zodat we daar samen naar te konden kijken. Wat konden we gezellige gesprekken hebben over vroeger, samen mooi spelen en veel loopjes oefenen. Naast het volgen van les, zat ik ook op zondagochtend vooraan bij Benny, niet altijd fris en fruitig, maar wel aanwezig tijdens de orkestrepetitie. Wanneer we tijdens het dirigeren oogcontact hadden, glimlachten we altijd naar elkaar. Maar bovenal kon Benny trots zijn. En dat hij trots was liet hij vaak blijken, dan wel door woorden dan wel door zijn grote glimlach.

Benny en ik hadden een extra speciale band, nu wij op dezelfde dag jarig zijn. Op de dag zelf eerst een belletje en daarna kwam hij langs om een cadeautje te brengen. Ieder cadeautje met een eigen verhaal.

Wat heb ik veel van onze lieve en bijzondere dirigent mogen leren. Van het inklappen van een lessenaar, van het leren van noten en ritmes, van zijn muzikale kennis, maar ook zeker over de mandolinewereld.

Een speciaal plaatsje in mijn hart, dat is wat hij meer dan heeft verdiend.

Evi Luyten

Ruim 50 jaar geleden leerde ik Benny kennen; hij was mijn gitaarleraar. Een bevolgen jonge muzikant die samen met Henriëtte, Marco en Marit in Breda woonde. Al snel vroeg hij of ik bij Estrellita, (toen nog met 1 l,) wilde komen spelen.

Op vrijdagavond was de repetitie, en het was heel gewoon dat de dirigent en de spelende leden een glas, in die tijd, sherry naast zich hadden staan.

De repetities werden daarna in de Rietakker gehouden. Het werd allemaal wat formeler. Van drank was geen sprake meer. Wel tijdens feesten en partijen natuurlijk.

Dank zij Benny hebben we met Robert Long, Paul de Leeuw, Dana Winner en verschillende vooraanstaande muzikanten opgetreden.

Ook in de privésfeer was er veel aandacht voor de individuele leden. Bij geboorte, trouwen, overlijden en ja bij iedere verjaardag werd er aan je gedacht.

Benny hoorde bij mijn leven, het vertrouwde beeld dat hij, steeds moeizamer naar zijn bok liep. De bevoegenheid voor de muziek, het er altijd zijn, zijn soms gebrekkige manier van communiceren het hoorde allemaal bij hem.

Hij heeft het voor elkaar gekregen dat we jaren lang een groot orkest zijn gebleven met een grote onderlinge verbondenheid.

Gelukkig heeft Marco letterlijk en figuurlijk het stokje overgenomen.

Maar wat word je gemist.

Ik ben dankbaar dat we al die jaren zoveel met elkaar gedeeld hebben.

Ria Hoogendijk

Zoveel herinneringen aan Benny,

Eerste keer Seppe privé les tussen de stapelbedden,
De lessen beneden in de kelder waar we vele gesprekken
hebben gevoerd over van alles uit heden en verleden.

Muziek uitzoeken bij hem boven, waar alle muziek keurig op stapels lag.
Het welkom heten bij binnenkomst voor de les: 'Ine mijn kindje' naar
aanleiding van een hoorspel vroeger op de radio.

De workshop die bij mijn ouders werd gegeven in een verbouwde huiskamer.

Dat het hem ontzettend speet dat hij niet bij onze trouwdag kon zijn,
maar gelukkig wel op mijn 70e verjaardag

Ik heb zoveel geleerd van deze lieve muzikale man.

Dank je wel Benny!

Ineke Roozendaal.

AD pagina 2

★ Benny Ludemann, pleitbezorger van de mandoline: „Een volwaardig instrument.” (Foto: Ben Wind).

Klaagzang voor de Mandoline
Vrijdag 4 juli 1986 in het AD

De eerste kennismaking van de Rotterdamse Mandoline orkesten met de heer Benny Ludemann, beroepsmusicus met name ook voor de Mandoline.

Mijn eerste kennismaking vond plaats in Poortugaal als afgevaardigde en secretaresse van Mandolineorkest Triomfo uit Rotterdam.

Tijdens een lunch kwam ik naast de heer Benny Ludemann te zitten en al snel kwamen we aan de praat. Je weet hoe zoiets gaat, er wordt wat aan je gevraagd, je geeft antwoord. Zo kwam ikzelf erachter dat je toch nog examens kon halen voor de Mandoline. Dat was niet voor dove oren gezegd natuurlijk wat mij betrof. Alle informatie opgevraagd voor de examens en aan de slag gegaan "zelfstudie". De examens werden en worden nog steeds afgenomen in Hardinxveld-Giessendam. Destijds in diverse beschikbare lokalen en tegenwoordig in de Muziekschol aldaar. De lunch altijd goed verzorgd door Mien de Rover. Na het overlijden van Mien heeft Daniëlle die taak van haar uitstekend overgenomen! Examinatoren waren Benny Ludemann, praktijk, theorie :de heer C.Noordzij en na zijn overlijden door Lenie Kerkhoven-Noordzij tot op de dag van vandaag !

Op een gegeven moment is er ook contact gekomen met de Rotterdamse Muziekschool en zijn er gesprekken over en weer geweest tussen de Mandolineorkesten en Benny Ludemann om de Mandoline in een beter daglicht te zetten. Daar ben ikzelf niet bij geweest natuurlijk maar de uitslag was dat Benny met alle (destijds nog) Vijf de orkesten uit Rotterdam een groot orkest ging samenstellen.

Er zijn in totaal 19 repetitie-avonden geweest vanaf 22 april t/m 6 november. Een hele opgave destijds maar door het groot enthousiasme van alle deelnemers was het verzuim minimaal Op zaterdag 8 november vond het "Propagandaconcert met het Groot Mandoline Orkest " plaats

in de Grote zaal van het Concertgebouw DE DOELEN in Rotterdam. Het geheel werd gepresenteerd door Marie Cecile Moerdijk die toentertijd zeer bekend was.

Het leuke van die toch wel spannende dag voor ons spelers was dat wij met flyers de Lijnbaan opgestuurd werden om reclame te maken voor ons “Pro Deo” optreden die middag en om maar te zorgen dat we niet voor een lege zaal zaten te spelen. Nou dat is toen gelukt en hoe ! De zaal zat echt vol inclusief hun boodschappentassen en shoppers ! Geweldig was dat !

Vanaf dát moment liep het contact met Benny enthousiast verder, eerst door diverse diploma's te halen en daarna privé bij hem, beneden in “het keldertje” nog extra les te krijgen.

Vrij snel kon ik toen in “Het Mandoline Kamerorkest” komen met mijn Mandoline en na 1 jaar ook in “M.O.Estellita” maar op verzoek van Benny met een door mij nog aan te schaffen Mandola waar ik tot op de dag van vandaag geen spijt van heb gekregen.

In die periode heel veel geleerd van Benny en veel gepraat!

Toen mijn echtgenot en ik 50 jaar getrouwd waren in 2017 is Benny nog naar onze receptie gekomen. Zie foto ! Dat wil toch wel wat zeggen !

Toen we enkele weken geleden, het verschrikkelijke nieuws te horen kregen van zijn verschrikkelijke val van de trap bij hem thuis zijn wij allemaal enorm geschrokken en hoopten we op toch een goed herstel.

Dat laatste heeft helaas niet zo mogen zijn!

R.I.P. Benny Ludemann !

We hebben veel van je geleerd !

Wij zullen je grote muzikaliteit nooit vergeten!

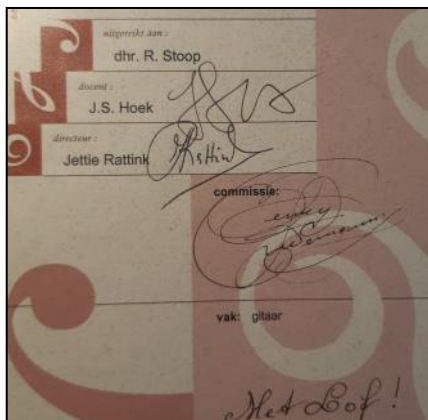
Alberdina Markus

Kris-kras Herinneringen aan Benny van Roeland Stoop:

Vlak voor m'n B-examen gitaar (10 dec. 2001) hoorde ik dat **dé** Benny Ludemann er als gecommiteerde bij aanwezig zou zijn.

Het gaf wel extra belasting voor de zenuwen, maar uiteindelijk wel met lof geslaagd. Ik was toen nog geen lid van Estrellita,

Maar zag voor het eerst wel zijn indrukwekkende handtekening!

In de Rietakker december 2008 begon mijn Estrellita-avontuur. Omdat ik zo gefocust was op de noten, zag ik niet altijd wanneer zijn armen omlaag gingen en hij de slotnoot wilde hebben. Ik kwam dus te vroeg met die noot. Hij zei: Aha, jij wil solo spelen.

In het begin stemde hij toch altijd alle instrumenten (met Levien ook wel). Zo ook in Ljubljana.

Benny komt weer in de stemming

Het dirigeerstokje (wat er zo belabberd uitzag) heeft ie toch ooit van Bernard Haitink gekregen?

Hij vertelde mij ooit dat hij het liedje voor de reclamespot van het foto-rolletjes-merk KODAK had bedacht:

Geef mij maar 'n Kodak kado, Kodak kado, KODAK kado....

#De liederkst voor Benny en Henriëtte 50 jaar getrouwd is een soort levensloop-herinnering, zie de volgende pagina's

Benny Ludemannska
Concertreis Slovenië 2013

Henriëtte en Benny Ludemann

50 MOOIE JAREN (wijze: 24 rozen)

*Refrein: 50 mooie jaren ... 50 mooie jaren
50 mooie jaren samen gaan
La la la la la.... la....la*

Vijftig jaar geleden trouwde Benny Ludemann.....
Met Henriëtte Boskoop want daar hield hij heel veel van...
'n Gitaar, had jij dat nou gedacht ?
Heeft die twee ooit bij elkaar gebracht
Ze woonden in een flatje daar in Breda- Oooooooooost
't Was daar best gezellig.....'t Was daar best gezellig
Gezellig ook al was er nog geen kroost.....*Refrein*

Enkele maanden later: Benny rijdt heel vlot
Op zijn brommertje de lange weg naar Molenschot
Henriët zat veilig achterop.....
Benny zei opeens: Hier is 't , ik stop.....
Want bij Gerrit Boemaars moet ik zijn.....
Misschien heeft hij een klusje..... misschien heeft hij een klusje
Misschien heeft hij 'n klusje hier voor mij...n.....*Refrein*

Estrellita had behoefte aan een dirigent
Wel eentje die het klappen van de zweep goed kent
Ukeleles, banjo's van de baan.....
Mandolines en gitaren nu voortaan
De "ster "van Estrellita is omhoog gegaan
Ben mocht blijven eten..... Ben mocht blijven eten
Want Boemaars zei toen: Benny, schuif maar aan !.....*Refrein*

De jaren gingen door Hoera en wat ge-no-ten zij
Twee kinderen geboren daarmee waren ze oh zo blij
Benny raakt bekend in 't hele land
Was ook druk bezet als studio-muzikant
Toch liep hij met een fototoestel in zijn hand
Bij Boemaars op de feestjes... bij Boemaars op de feestjes
Daar maakte hij de foto's heel charmant.....*Refrein*

50 mooie jaren wat een stel die twee.....
100 kookprogramma's zien zij op TeeVee....
Viert vakantie in een caravan
Niet te ver van huis, want zo is Ben
En strakjes met z'n vieren fijn naar Texel toe
 Om 50 jaar te vieren.... 50 jaar te vieren
 Om 50 jaar te vieren daar en hoe !.....*Refrein*

Een brede lach,
Dat is wat me elke maandagavond en zondagochtend te wachten stond
wanneer ik voor de gitaarles of orkestrepetitie binnen kwam lopen.

Een lieve lach,
Als ik per ongeluk de verkeerde noot speelde tijdens repetitie en heel
voorzichtig: “sorry, dat was ik” zei.

Een trotse lach,
Als ik tijdens repetitie of concert dat ene loopje waar we nog zo op hadden
geoefend precies goed voor elkaar kreeg.

Op 10-jarige leeftijd kwam ik binnenlopen bij Benny voor mijn eerste gitaarlessen. Nu, 10 jaar later was zijn lach nog steeds even breed, lief en vooral trots. Wat een eer om van zijn muzikale kennis te mogen leren, en hem vooral persoonlijk in mijn leven gehad te hebben.

In een speciaal plaatsje in mijn hart zal hij voortleven.

Marit Broers

Benny, een man die hield van zijn Estrellita en alles wat daarbij hoorde. Concertreis, kerstconcert, studieweekend of dag, een Estrellita feest, hij was er altijd bij. Themafeest, jungle of country, Benny kwam ook verkleed.

Prachtige herinneringen, momenten die we nooit meer vergeten. Naast de repetitie op zondag, zijn we als orkest zoveel meer. Vriendschappen, voor altijd verbonden met elkaar, saamenhorigheid, het saamen musiceren en feesten.

50 jaar geleden kwam ik aan de hand van mijn vader als klein meisje luisteren op zondagochtend. Kippenvel, ik weet het nog goed, geraakt door de muziek aan de andere kant van de deur. En daar was Benny met zijn brede lach, een en al vriendelijkheid. Hij haalde mij over om geen gitaar maar mandoline te gaan spelen. Meteen op les en nooit spijt gehad. 50 jaar was Benny mijn leraar en dirigent, hele mooie herinneringen, voor altijd in mijn hart.

Deze foto is gemaakt tijdens het countryfeest van Estrellita, georganiseerd door de feestcommissie, een jaar of 35 geleden.

Marjan van Olphen

Mijn vader (Ad van Loon) heeft Benny leren kennen bij de Snarenbrekers. Heeeeel lang geleden.

Benny kwam en mijn vader had andere bezigheden, en moest de Snarenbrekers verlaten. Later wilde pa heel graag weer naar Estrellita maar mijn moeder was het niet eens met repeteren op zondag-ochtend.

Toen mijn moeder overleed in 2008, speelde mijn vader bij een klein orkestje in Raamsdonksveer, dat gedirigeerd werd door Daniëlle de Rover. Deze oud-leerling van Benny heeft mij les gegeven en daardoor geïnfecteerd met het mandoline virus.

In 2010 zijn pa en ik toegetreden tot de Estrellita familie. Een warm bad. In 2018 moest mijn vader helaas stoppen met spelen, het ging niet meer en eind 2019 is hij overleden.

Op 21 april kreeg ik vorig jaar nog een appje van Benny: ik denk vandaag aan je, Ineke, op de verjaardag van je vader. Ik mis hem nog steeds. Dat was de attente Benny. Hij vergat je nooit.

Ik was er nog niet zó lang bij toen Benny vroeg of ik lid wilde worden van het bestuur van het NVvMO.

Ik was niet overtuigd dat ik dat zou kunnen maar volgens Benny zou het lukken. Hij zou me helpen waar hij kon

Zo gingen we samen naar de vergaderingen, en de brainstormmiddagen bij Lia. Benny altijd trommelend of neuriënd in de auto. Altijd muziek bij die man.

Lekker eten was ook zijn ding. Bij de Griek, Italiaan of een BBQ bij Lia. Na een vergadering een welkom einde van de overleggen.

Bij een concours iets lekkers voor Benny halen lokte altijd een glimlach uit.

Zo hebben we één termijn van het verbond heel wat tijd doorgebracht.
Onze landsdirigent was content als hij naar mooie muziek kon luisteren.
Dan zag je hem genieten.

Net als iedere zondag, aan de kop van de tafel in de koffieruimte zat hij je op te wachten.

Dan kon hij ervoor zorgen dat zijn clubje weer mooie muziek in ging studeren.

Benny, we missen je ontzettend.

We hebben nu Marco, die het heel goed overneemt maar het charisma van zijn pa moet hij nog gaan krijgen. Of dat komt, zal de tijd uitwijzen.
Voorlopig zijn we heel blij met hem.

Voorlopig zetten we met zijn allen de schouders onder de nieuwe omstandigheden en proberen we jouw nalatenschap voort te zetten.

Stuur ons aan vanaf de plek waar je nu vertoeft. Ik weet zéker dat je ons hoort.

Liefs Ineke Braber

MolenschotMandolinemuziek ----- orkest Estrellita.....Benny
Ludemann!

Wanneer je deze 4 woorden achter elkaar ziet, dan heb je in feite de herinnering en de geschiedenis van Benny voor ons kleine mooie dorp kernachtig samengevat.

Hoewel Estrellita officieel is opgericht op 1 mei 1958, is ons orkest in feite pas echt als een Mandlineorkest ontstaan toen Benny in 1964 dirigent werd. Immers, in de beginjaren was ons orkest meer een banjovereniging, maar werd door Benny alras omgetoverd naar een volwaardig mandolineorkest.

Niet alleen de kwaliteit nam zienderogen toe, ook het aantal leden groeide fors. Door de actieve werving door Benny als muziekdocent aan de muziekschool in Breda kwam het aantal leden al snel tot boven de 50.

De samenstelling van het orkest bleef door de bezielende leiding van Benny jarenlang vrijwel constant. Er is nog steeds weinig tot geen verloop. Dat zegt ook veel over de sfeer binnen het orkest. Naast het streven naar een zo hoog mogelijk muzikaal niveau, was voor Benny de gemoedelijkheid en het gezellig houden, een doel dat eveneens zeer hoog op zijn prioriteitenlijst stond.

Ik, als voorzitter, ken Estrellita en dus ook Benny al sinds 1978 toen ik in de gemeente Gilze en Rijen als ambtenaar voor welzijn en cultuur in aanraking kwam met Estrellita. Al snel viel me op dat een klein dorp als Molenschot geen fanfare had maar wel een mandline orkest. Zeer apart en uniek voor zo'n kleine gemeenschap. Maar toen ik Benny nader leerde kennen begreep ik waarom dit muziekgezelschap was uit gegroeid tot het grootste mandolineorkest van Nederland. Immers, Benny hield niet alleen van Estrellita als muziekgezelschap, maar hield ook van Molenschot en zijn inwoners. In de loop der jaren werd hij steeds meer een geziene en gerespecteerde medeburger. Dat ook de gemeentelijke overheid een grote waardering en respect had, bleek o.a. uit de koninklijke onderscheiding tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau, ter gelegenheid van zijn 35 jaar

dirigentschap. In 2004 volgde de gouden gemeentespeld. Tor slot werd bij het 60 jarig jubileum in 2018 aan Benny de gemeentelijk erespeld van verdienste van de gemeente Gilze en Rijen uit gereikt.

Kortom, uit al deze onderscheidingen blijkt hoeveel waardering vanuit de gemeenschap Benny mocht ontvangen.

Wij zullen Benny als dirigent nu wel erg gaan missen, maar vergeten zullen we hem nooit. Temeer niet omdat de naam Ludemann in ons orkest voort blijft leven in de persoon van de nieuwe dirigent, te weten zijn zoon Marco. Onlangs mocht ik als voorzitter met veel genoegen het contract ondertekenen zoals uit onderstaande foto blijkt.

Piet Oostvogels, voorzitter Estrellita.

Mandolineorkest Estrellita stelt nieuwe dirigent voor

Het is toch gek, zijn auto niet meer op de bekende plek naast de Molenwiek, zijn stoel leeg en niet meer onze dirigent Benny Ludemann op de bok. We kijken terug op een mooi en waardig afscheid van Benny. We hebben het als heel bijzonder ervaren dat we op zijn afscheidsmatinee onder andere een gedeelte van de Ouverture Nr. 1 in A-Dur van de door hem geliefde componist Konrad Wölki, hebben mogen spelen. De realiteit is dat we verder moeten en ook verder willen.

Op zondag 16 juni a.s. om 12.00 uur geven we in de Molenwiek te Molen-schot een herdenkingsconcert ter nagedachtenis aan Benny Ludemann, die dit jaar 60 jaar als dirigent verbonden was aan ons orkest. Wij willen U uitnodigen hier gratis bij aanwezig te zijn.

Maar ja, wie dirigeert dan het orkest?

Wij zijn blij U te mogen melden dat op zondag 24 maart 2024 in het bijzijn van bestuur en leden, Marco Ludemann het contract heeft getekend met mandolineorkest Estrellita. We behouden dus een dirigent Ludemann. Wij weten dat Benny blij zou zijn te weten dat zijn zoon Marco de baton overneemt. We hebben inmiddels een aantal repetities met Marco gehad. In begin was het even wennen, maar we hebben er alle vertrouwen in dat dit een fijne muzikale samenwerking wordt. Marco kreeg als kind de mandoline van zijn vader in de schoot geworpen. Benny gaf hem zijn eerste lessen. Het muzikale bloed stroomde zowel in de aderen van Benny als van zijn zoon. Dit bleek wel toen Marco aan het Brabants conservatorium bij Prof. M. Wilden-Hüsken, mandoline ging studeren. Marco heeft lange tijd als lid van het orkest gespeeld, ging daarna verder om zijn muzikale professionele carrière vorm te geven. Hij is met grote regelmaat werkzaam bij beroemde orkesten in Nederland en België zoals het Koninklijk Concertgebouworkest, het Rotterdams Philharmonisch Orkest en het Radio Filharmonisch Orkest. Hij was mandolinesolist bij het Nederlands Dans Theater

en het Nationaal Jeugd Strijkorkest. Hij maakt deel uit van het filmorkest "The Sprockets". Later volgde hij een opleiding orkestdirectie bij Jan Stulen. Marco dirigeerde o.a. het European Guitar and Mandolin Youth Orchestra in Griekenland en het FAME-Orchestra in Perth (Australië).

Wij zijn heel dankbaar deel te mogen zijn van het muzikale erfgoed van Benny Ludemann. Wij nemen dit met liefde en respect mee in onze muzikale toekomst.

Benny, we zorgen er samen met Marco voor dat je nog steeds trots op ons zult zijn!

Benny als buschauffeur tijdens de tournee met Robert Long 2004

Benny met jan Pelgrom, Barcelona 2007

Benny en Robert Schulz, 2010

Herdenkingsconcert

Op zondag 16 juni a.s. om 12.00 uur zal mandolineorkest Estrellita een herdenkingsconcert geven ter ere van dirigent Benny Ludemann. Naast dat U de gelegenheid krijgt het orkest te beluisteren is dit tevens een uitnodiging om Benny te herdenken en stil te staan bij zijn enorme verdiensten voor het orkest. Uiteraard zal het concert plaats vinden in MFA de Molenwiek, Schoolstraat 5 te Molenschot, de thuisbasis van het mandolineorkest en tevens de plek van waaruit Benny vertrokken is voor zijn definitieve laatste reis. De entree voor het concert is geheel gratis en toegankelijk voor iedereen.

Hetgeen bijzonder is vooraf te vermelden, is dat componist Robert Schulz, met het orkest bevriend en tevens dirigent van het Australisch mandolineorkest te Perth, een adagio heeft geschreven met de titel "To the memory of Benny Ludemann". Het stuk is geïnspireerd op interpretatie van Benny Ludemann van de in de ogen van Robert Schulz karakteristieke trage uitvoering van het tweede gedeelte van De Mexicaanse Suite. Uiteraard zal het orkest, dat gedirigeerd zal gaan worden door huidige dirigent Marco Ludemann, dit stuk gaan spelen.

Hoewel de entree gratis is, stellen wij het zeer op prijs dat U aangeeft het concert bij te zullen wonen en wel door een mail te sturen naar neloomen@hetnet.nl.

Wij hopen U te ontmoeten op zondag 16 juni a.s. om 12.00 uur in de Molenwiek te Molenschot.

